

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

STAV SA O JEJ
SRDCE

— román z veľkostatku Belle Meade —

STAV SA O JEJ
*S*RDCE

STAV SA O JEJ
SRDCE

román z velkostatku belle meade

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2017 by Tamera Alexander

Originally published in English under the title

To Wager Her Heart

by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,

a subsidiary of HarperCollins Cristian Publishing, Inc.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2019

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-39-3

*Na počesť prvých Jubilejných spevákov
z Fiskovej univerzity v Nashville, Tennessee.*

Vaša odvaha a viera nás stále inšpiruje.

O ROMÁNOCH Z VEĽKOSTATKU BELLE MEADE

Kniha *Stav sa o jej srdce* ponúka milovníkom historických románcí to najlepšie z histórie aj romantiky. Skvelo vyrozprávaný príbeh Tamery Alexanderovej nás zavedie do prvých rokov existencie Fiskovej univerzity, školy pre oslobodených otrokov, ktorá vznikla po občianskej vojne. Očaril ma od samého začiatku až do konca. Tamera Alexanderová týmto príjemným románom dokazuje, prečo patrí k najmilovanejším autorom vo svojom žánri a zároveň k mojim najobľúbenejším.

LYNN AUSTINOVÁ,
úspešná autorka kníh *Waves of Mercy* a *Until We Reach Home*

Vo svojom románe *Stav sa o jej srdce* Tamera Alexanderová plynule prepája nezlomnú hrdinku, hrdinu túžiaceho po vykúpení a zložitú južanskú spoločnosť v Amerike po občianskej vojne. Fanúšikovia Alexanderovej románov z veľkostatku Belle Meade si novú časť zamilujú. Za pozornosť však stojí hlavne dôsledný výskum a majstrovsky vykreslené dokonalé historické scény. Česť. Viera. A láska... Tento román vás vezme na cestu, kde zažijete kúsok z každého!

KRISTY CAMBRONOVÁ,
úspešná autorka románu *The Illusionist's Apprentice*
a knižnej série Ukryté majstrovské dielo

Keďže som čítala všetky knihy Tamery Alexanderovej, neprekvapilo ma, že román *Stav sa o jej srdce* je ďalším rozprávačským skvostom. Je to kniha pre každého a naozaj ju odporúčam!

VERONICA BRAYBOYOVÁ,
vášnivá čitateľka z New Jersey

Príbeh Tamery Alexanderovej v sebe spája skutočné historické udalosti a nezabudnuteľné postavy. V jej živých opisoch ťažkostí čerstvo oslobodených otrokov, rozmachu železnice a cesty Jubilejných spevákov sa Nashville po občianskej vojne prebúda k životu. Román je pretkaný hrdinskými životnými výzvami, silnou duchovnosťou a božskou romantikou.

SUSAN ANNE MASONOVÁ,
oceňovaná autorka románu *Irish Meadows* a knižnej série *Courage to Dream*

Od úplného začiatku románu Tamera Alexanderová čitateľa pozýva na výnimočnú cestu po boku nezdolných postáv rozhodnutých konať správne aj vtedy, keď si rodina a známi zvolia predsudky a pohrdanie. Skvelá práca, Tamera! Túžila som, aby sa táto cesta nikdy neskončila.

MELANIE DOBSONOVÁ,
oceňovaná autorka kníh *Catching the Wind a Beneath a Golden Veil*

Nikto nedokáže napísať príbeh z Juhu tak ako Tamera Alexanderová.

PATTI JO MOOREOVÁ,
vášnivá čitateľka z Georgie, o románe *Stav sa o jej srdce*

Tamera Alexanderová patrí medzi moje najobľúbenejšie autorky, preto mám od jej románov veľké očakávania. Kniha *Získaj si jej priazeň* však prekonalala moje očakávania. Má všetko, čo čitateľ hľadá: do hĺbky vykreslené postavy, pútavý dej, romantickú zápletku so štipkou napätia a ešte oveľa viac!

CINDY WOODSMALLOVÁ,
úspešná autorka románov z amišského prostredia

Tamera Alexanderová znova zažiarila! Šikovne spojila históriu so svojim skvelým rozprávačským talentom a výsledok zaručene chytí čitateľa za srdce a podnieti ho premýšľať.

JENNY LAMBOVÁ,
vedúca vzdelávacích aktivít múzea Belle Meade Plantation

Úspešný román *Zašepkaj jej meno* je novým kameňom v autorkinej mozaike historických románov. To, že Tamera Alexanderová podrobne skúmala ľudí, miesta a obdobie, o ktorom píše, je viditeľné na každej strane knihy. Obyvateľov povojnového mesta Nashville vykresľuje s láskou a veľmi detailne.

SERENA CHASEOVÁ,
USAtoday.com

Alexanderová vytvorila krásny príbeh o láske, priateľstve a hľadaní zmyslu života.

recenzia na *Zašepkaj jej meno* uverejnená na *RT Book Reviews*

Tento poklad však máme
v hlinených nádobách,
aby nesmierna moc bola z Boha,
a nie z nás.

Druhý list Korintánom 4, 7

Predstov

Prevažná časť románu, ktorý držíte v rukách, je vymyslená, hoci dej je popretkávaný mnohými skutočnými udalosťami a osobnosťami. Napríklad Jubilejní speváci z Fiskovej univerzity, ako aj ich nesmierne dôležité a odvážne počiny v devätnástom storočí sú skutočné a v románe sa preplietajú s vymyslenými príbehmi. Aj statok Belle Meade v Nashville, Kráľovná južanských veľkostatkov, naozaj existuje a stále sa volá rovnako. Sídlo postavené v roku 1820 ešte stojí a vrelo víta návštevníkov.

Keď som prvýkrát vkročila na statok Belle Meade a dozvedela sa o „strýčkovi“ Bobovi Greenovi, Susanne Carterovej a mnohých ďalších bývalých otrokoch, ktorí tam žili a pracovali, vedela som, že chcem písať príbehy o nich, o veľkolepom sídle, ktoré pomohli vybudovať, a o tomto kľúčovom období v dejinách nášho národa, čeliaceho mnohým ťažkostiam.

V 70. rokoch devätnásteho storočia bolo Tennessee obrazom prekvapivých protikladov. Štát podporoval najväčšie južanské statky a bývalých otrokárov, ale zároveň aj skupinu talentovaných, vzdelaných a výrečných Afroameričanov. Tí obrátili svet hore nohami a zmenili kultúru svojej éry. Ich prínos a nadanie rezonujú dodnes.

V tom čase patrilo Tennessee v Spojených štátoch na popredné miesto v dostihoch plnokrvníkov a statok Belle Meade bol

významným žrebčínom. Je vám povedomé meno Secretariat? A čo Sunday Silence alebo American Pharaoh? Korene týchto, ako aj mnohých ďalších špičkových plnokrvníkov siahajú na statok Belle Meade.

Hoci v románe vystupujú skutočné postavy z tohto obdobia, ich najdôležitejšie vlastnosti a činy vyobrazené v príbehu sú zväčša dielom mojej predstavivosti.

Ďakujem, že ste mi zverili svoj čas. Takú veľkú investíciu si vážim a nikdy ju neberiem na ľahkú váhu. Pootvorme spolu dvere do histórie a prenesme sa do iného času a na iné miesto.

Vitajte (opäť) na statku Belle Meade!

Tamera

Kapitola prvá

Nashville, Tennessee
9. augusta 1871

Alexandra Jamisonová vždy túžila po sestre. Namiesto toho však mala troch bratov. Všetko starších. Dvaja z nich sa výzorom aj povahou ako vajce vajcu podobali otcovi. Tretí a Alexandrin najobľúbenejší brat Jacob bol iný. Akoby však svet takúto odlišnosť nevedel vystáť. Na bojisku ho stretla vojna – a vyhrala. Aj keby neexistovalo tisíc ďalších dôvodov, už len preto vojne nikdy neodpustí.

Ostatní dvaja bratia unikli z domu a z tieňa svojho otca, hneď ako sa dalo. Kiežby aj ona mohla ujsť.

Ak jej mal niečo naznačiť koč stojaci pred ich domom na Sycamore Lane, ulici s bohatou zeleňou, kde stálo viacero nashvillských vyberaných sídel, otec pre ňu sotva plánoval „útek“. Skôr niečo ako „z dažďa pod odkvap“. V pracovni čakal muž takmer trikrát starší ako ona. Predstavovala si, že si o knižnicu vedľa stoličky opatrne oprel palicu s mramorovou rukoväťou. Aby Horaceovi Bufordovi nekrivdila, v skutočnosti ho nikdy nevidela opierať sa pri chôdzi o palicu, ale bola si istá, že ju v blízkej budúcnosti bude potrebovať. Zaumienila si, že sa s ním o túto budúcnosť deliť nebude, nech už si jej otec myslí čokoľvek.

Matka ho mlčky podporí ani nevyjadrí svoj názor na vec. Ak by vôbec nejaký mala, čo bolo pre Alexandru ďalším zdrojom nespokojnosti.

Svoju matku milovala, ale jednoducho jej nerozumela. Niekedy mala pocit, že ju sotva pozná.

A presne na to má človek sestru, uvažovala Alexandra, keď kráčala hore schodmi na prednú verandu. Mohla by jej zveriť všetky tajomstvá, bóle srdca a obavy. Pocit márnosti spojený so snahou vážiť si dvoch ľudí, ktorí jej dali život. Ako to však mala urobiť, keď rodičia plánovali a predstavovali si jej život úplne inak ako ona?

Očakávala, že keď dovŕši dvadsaťpäť rokov, takéto problémy už bude mať za sebou. Život sa však nevyvinul tak, ako predpokladala.

Sedmokrásky v črepníku na hornom schode vyzerali čerstvo poliate, napriek tomu však na pražiacom augustovom slnku pôsobili unavene. Súcitila s nimi. Sama sa cítila poriadne vyčerpana. V to ráno chcela vynechať pravidelné stredajšie stretnutie Nashvillského ženského spolku, ale matka trvala na tom, aby sa na ňom zúčastnila, no zároveň tvrdila, že je príliš teplo a nemôže ju sprevádzať.

„Jamisonovci musia byť zastúpení, Alexandra,“ vravela. „Patríme predsa k zakladajúcim nashvillským rodinám a musíme držať krok s najnovšími udalosťami. Navyše sa tam vždy dozvieš kopolu klebiet.“

Reči o tom, kto sa bude vydávať a ženiť, čo sa má servírovať k popoludňajšiemu čaju a aká je najnovšia móda podľa časopisu *Godey*... Hoci spolok zvyčajne vyvíjal úctyhodné úsilie na pomoc chudobným, nástrahy a témy vysokej spoločnosti už Alexandre neboli po chuti.

Nie po tom, čo sa stalo Davidovi. Nie po Dutchman's Curve.

Siahla po kľúčke na vchodových dverách a cítila, že sa ukrýva za obranný múr. Tento dom už dávno nebol útočiskom. Najmä

keď vedela, že je doma otec. Mali všetky dcéry takýto vzťah k otcovi?

Ďalšia otázka pre sestru, ktorú nemá.

Neschvaľoval, že si vybrala Davida. David bol učiteľ. Veľmi talentovaný. Pre otca však učenie nebolo dosť prestížne.

Pekná mosadzná tabuľka s otcovým menom vedľa vchodových dverí sa ligotala viac než zvyčajne. Určite ráno Melbe prikázal, aby ju vyleštila. Mohlo to znamenať len jediné.

Potenciálny klient. Alexandra sa obzrela na koč a ožila v nej nádej, že vnútri možno nakoniec nečaká starý pán Horace Buford.

Otvorila dvere práve vo chvíli, keď dopoludňajší vzduch preťala píšťala vlaku. Prenikavý zvuk ju zarazil a vyvolal v nej neželané spomienky. Obrazy železničných vozňov rozbitých na márne kúsky a dolámaných tiel. Jačiace kolesá a škrípanie ocele bolo počuť z vyše dvoch míľ. Keď ju zaplavil známy pocit straty, silno zavrela oči.

Zajtra to bude rok. Ako mohlo prejsť toľko času? Najmä keď sa cítila, akoby časť z nej zostávala uväznená v tom strašnom ráne v Dutchman's Curve...

„Kým si svojho milovaného uchováš v spomienkach, nikdy naozaj neodíde,“ hovorili ľudia. Lenže klamali. David *odišiel*. A už nikdy sa nevráti.

Píšťala znovu zaburácala, tentoraz bližšie, a Alexandra v spomienkach zacítila štiplavý pach dymu a popola a neprirodzené šklbnutie vlaku, keď sa jej vozeň vykoľajil. Stále videla Davidovo polámané, čiastočne spálené telo ležiace v kukuričnom poli vedľa ostatných.

Rýchlo vošla dnu a tresla za sebou dverami v snahe umlčať neodbytné obrazy a zvuky.

„Slečna Alexandra... stalo sa niečo?“

Alexandra s búšiacim srdcom zdvihla pohľad. „Melba,“ zašepkala a v očiach staršej ženy zazrela rýchlo sa hromadiace obavy.

„Čo sa deje, dieťa? Niečo na vás lezie?“

Alexandra pokrútila hlavou. „Nič mi nie je. Len som sa trochu prehriala.“ Spomenie si ešte niekto, aký je zajtra deň? Melba určite nezabudla.

„Dnes je horúco ako v peci, madam. Mali ste si vziať ten malý slnečník.“

Alexandra zbadala na Melbinej tvári náznak úsmevu a pokúsila sa ho opätovať. „Veď vieš, ako *milujem* slnečníky, Melba.“

Staršia žena sa zasmiala a melodický zvuk znel Alexandre ako domov. „Už ako malé dieťa ste ich nemali rada. Ale vaša mama veru áno. Museli ste ho so sebou všade vláčiť.“

„Na to tak ľahko nezabudnem...“

Alexandra odložila taštičku na príručný stolík a sledovala, ako Melba aranžuje kyticu čerstvo narezaných kvetov zo záhrady do starožitnej vázy na stole uprostred izby. Bývalá otrokyňa bola súčasťou jej života rovnako ako ostatní v dome. V niektorých ohľadoch ešte viac. Alexandra totiž vedela, že Melba vníma to, čo jej rodičia nevidia. Alexandre sa ju nikdy nepodarilo oklamať, ani keď bola ešte dievčatko.

Rovnako ako inú otrokyňu, známu ešte z detských čias. Milovala ju z celého srdca, ona k nej však zrejme rovnakú lásku necítila.

Z otcovej pracovne počula hlasy. „Nádejný klient?“ spýtala sa potichu.

Melba prikývla. „Váš papa hovoril, že nejaký prišelec.“

Otec presťahoval svoju kanceláriu do domu pred štyrmi mesiacmi. Tvrdil, že tak urobil, lebo budovu v centre mesta, kde si prenajímal priestory, poriadne neudržiavali, ale Alexandra ho tajne podozrievala, že mal na to finančné dôvody. Vojna sa skončila pred šiestimi rokmi a zdalo sa, že obchod v Nashville sa zotavuje. Počet advokátov bol však stále privysoký.

Dvere pracovne sa otvorili a vyzrel z nich jej otec. „Alexandra, už si doma. Dobré. Pridáš sa k nám, prosím? Potreboval by som pomoc.“

„Pravdaže.“

Dvere sa zavreli.

Vedela, že ho nemôže nechať čakať, preto si spredu rýchlo oprášila šaty od pouličného prachu.

„Dovolíte, madam? Pomôžem vám.“ Melba k nej prišla zozadu a rukou jej poriadne oprášila zadok. „Na počesť zajtrajšieho dňa by sme vám možno mohli znovu vytriahnuť modré šaty, slečna Alexandra. Alebo tie modrozelené s bielym čipkovým golierom, ktoré vám veľmi svedčia k svetlým vlasom. Ak ste už pripravená.“

Alexandra sa otočila. „Vedela som, že si spomenieš.“

Melba si vzdychla. „Na ten deň starká nikdy nezabudne.“

Alexandra ju objala a vychutnávala si, ako silno a starostlivo jej Melba ovinula ruky okolo pliec. A ako vonia – ako čerstvá káva a horúci chlieb priamo z pece.

Rýchlo sa skontrolovala v zrkadle nad stolíkom, vošla do pracovne a okamžite zistila, že koč pred domom určite nepatrí Horaceovi Bufordovi.

Neznámy, taký vysoký, že mohol súperiť aj s jej otcom, a to už o niečom svedčilo, sa zdvihol z kresla. Bezchybne padnúci čierny plášť mu siahal kúsok nad kolena a nohavice mal zastrčené do tmavých kožených čižiem, vďaka čomu pôsobil skôr ako zločinec či pištoľník než džentlmen z Nashvillu v Tennessee. Jednoduché strnisko na brade a stetson na hlave – dokonca aj v dome, čo ten chlap nemá spôsoby? – iba dokresľovali celý dojem.

Vyžiarovala z neho výzva. Možno z jeho postoja. Pôsobil sebavedome, takmer odmerane. Presný opak jej Davida, pri ktorom sa každý cítil uvoľnene. Aj vďaka tejto vlastnosti bol taký talentovaný učiteľ. Úprimný, poctivý, súcitný – vďaka týmto črtám ho milovala od prvej chvíle.

A zvláštnou, tragickou zhodou náhod to boli aj dôvody, ktoré prispeli k jeho predčasnej smrti.

„Pán Rutledge, dovoľte mi predstaviť vám svoju dcéru slečnu Jamisonovú. Alexandra,“ otec sa na ňu pozrel, „toto je pán Sylas Rutledge, vlastník Severovýchodných železníc. Len nedávno prišiel na východ z Colorada.“

Z *Colorada*. To jej k nemu sedelo. Divoká, neskrotná oblasť pre divokého a neskrotného muža. „Želám vám príjemný deň, pán Rutledge.“

Pokynul jej hlavou. „Madam.“

Madam? Nevie pozdraviť, ako sa patrí?

Až vtedy si všimla, že mu pri nohách sedí pes. Pes! V otcovej pracovni. Tento človek teda musí byť bohatý. Barrett Broderick Jamison nikdy nedovolil zvieratám vstup do domu, nieto ešte do svojej pracovne.

Pes, pravdepodobne dospelý foxhound, jej pozeral do tváre a z veľkých hnedých očí mu vyžarovalo teplo, ktoré v očiach jeho pána chýbalo. Bolo to krásne zviera – tmavšia hnedá sa striedala so svetlejšou a dopĺňalo ich biele sfarbenie na hlave a labách. S vrtiacim chvostom sa k nej pohol. Alexandra natiahla ruku a chcela ho pohladkať, ale po rýchlom lusknutí prstov pána Rutledgea si pes okamžite sadol.

Alexandra stiahla ruku. „Ospravedlňujem sa vám. Chcela som ho len pohladkať.“

Pán Rutledge bez slova pozrel na psa, raz prikývol a pes sa k nej začal blížiiť. Alexandra ho poriadne poškrabkala za ušami a každou minútou ho čoraz viac ľutovala.

„Potrebujem pre pána Rutledgea štandardnú listinu o prevode vlastníctva,“ oslovil ju otec, zaneprázdnený prekladaním papierov na stole. „Môžete si ju vziať so sebou, pán Rutledge, a skontrolovať ju. Alebo vám ju môže moja dcéra hneď vyplniť, ak by ste chceli, a ja ju za malý poplatok podám. Tým by sme celý proces pekne rozbehli.“

„Vezmem si ju so sebou.“

Alexandra spravila, ako jej otec kázal, ale cítila, že tento nádejný klient neprinesie zisk, naopak, sám ho hľadá. Za tie roky pomáhala otcovi na stretnutiach dosť ráz na to, aby vedela rýchlo posúdiť, či sa človek k niečomu zaviazal. Pán Rutledge z Colorada dnes neplánoval podpísať nič.

Samozrejme, na stretnutie prišla len pred chvíľkou, ale domnievala sa, že si zisťuje informácie a zatiaľ sa nechce viazať.

Pristúpila bližšie a natiahla k nemu ruku s listinou. „Ak dovoľíte, pán Rutledge, v krátkosti vám vysvetlím právne otázky súvisiace s listinou o prevode vlastníctva v štáte Tennessee. Týmto dokumentom sa, pravdaže, prevádza vlastníctvo nehnuteľnosti. Obsahuje mená pôvodných a nových vlastníkov, ako aj právny opis majetku – bude ho treba overiť na okresnom súde. Podľa povahy vašej kúpy pozemku...“

Keď rozprávala, sústredene na ňu upieral pohľad, až z toľkej pozornosti trochu zrozpačitelá.

„... možno budeme musieť zväziť aj záručnú listinu, listinu o neexistencii ďalších nárokov, prípadne aj listinu o vzdaní sa nárokov. Tou osoba uvoľňuje, teda sa *vzdáva* všetkých vlastníckych nárokov, ktoré by mohla mať k nehnuteľnosti. Napríklad k ložiskám nerastov alebo ropy.“

Odmlčala sa, ale on nič nepovedal.

„Všetkému rozumiete, pán Rutledge?“

„Úplne.“

Domnievala sa, že skončili, a tak mu podala listinu. Bez poďakovania alebo aspoň prikývnutia ju zložil a vložil si ju do vrecka na plášti. Tento človek sa mal čo učiť o južanskej zdvorilosti a spolupráci s nashvillskými obchodníkmi.

Plášť sa mu pohol a odhalil Alexandre pištoľ pripnutú na boku. Ako nejaký zločinec z lacného románu na pokračovanie. Nemohla tomu uveriť. Ten chlap si nevedomoval, že prišiel do civilizácie? Bol predsa v Nashville v Tennessee, nie v akomsi bezprávnom meste na Západe.

Nadvihol si striešku klobúka. „Pán Jamison.“ Bez náznaku úsmevu sa obzrel na Alexandru, ale ona si všimla, že sa mu lesknú oči. Akoby vedel tajomstvo, ktoré ona nepozná. „Madam,“ rozlúčil sa potichu a vyšiel z miestnosti. Pes mu verne kráčal za päťami.

Jej otec šiel za ním, ale Alexandra zostala v pracovni a pozorovala ich spoza závesu na okne. Vlastník Severovýchodných železníc. Predpokladala, že chce získať zmluvu na stavbu stanice Belle Meade. Túto zákazku jej spomínala Mary Hardingová. V mene svojho otca, generála Williama Gilesa Hardinga, vyzvala železničných magnátov z celej krajiny, aby predložili ponuku.

Alexandra sa usmiala a vychutnávala si poznanie, že šanca pána Sylasa Rutledgea na výhru sa blíži k nule. Generála Hardinga totiž poznala a vedela, že nemá rád cudzincov. Keď sa koč pána Rutledgea vzdaloval, odvrátila sa od okna.

Otec sa vrátil do pracovne. „Dobre, že si ešte tu, Alexandra.“ Rázne sa pustil urovnávať papiere na stole, čím dával najavo nespokojnosť. „Na večeru očakávame hosťa, preto ťa prosím, aby si venovala zvláštnu starostlivosť svojmu vzhľadu a usilovala sa, aby sa u nás cítil vítaný.“

Alexandra zmeravela. „Hostá?“

Otec si ju premeral. „Myslím, že presne to som práve povedal. Teraz ma nechaj, mám ďalšie stretnutie.“

Otvorila ústa a chcela sa ďalej vypytovať, ale otcov zamračený pohľad ju odradil.

„Musím povedať, slečna Jamisonová,“ Horace Buford na ňu hľadel z opačnej strany jedálenského stola a prezeral si ju ako výstavnú kravu, „že dnes večer vyzeráte úchvatne. Táto farba vám naozaj sluší, drahá.“

Obliekla si najobyčajnejšie šaty s malým výstrihom, aké našla v šatníku. Vôbec jej nepridali na kráse a mali aj ďalšiu výhodu – boli hnedej farby a v nej vyzerala úplne najhoršie.

Cítila na sebe otcov pohľad, preto vyčarila úsmev. „Ďakujem vám, pán Buford. Ste naozaj... láskavý.“

Pán Buford dopil víno a luskol prstami, aby mu doliali. Alexandra si všimla, že matkinou tvárou preletel tieň, zatiaľ čo jej pripomenul pána Rutledgea a jeho psa. Keď o Sylasovi Rutledgeovi uvažovala pri pohľade na pána Buforda, javil sa jej v oveľa lepšom svetle ako predtým. Hoci bol neokrôchaný, očiam lahodil o poznanie viac než muž pred ňou, a to bolo ešte slabé slovo. Mary Hardingová s tým svojím zdržanlivým úsmevom by s ňou určite súhlasila.

Sylas Rutledge oplýval ponurou príťažlivosťou. Záhadnou a neveľmi hodnovernou. Alexandra však mala pocit, že si ju uvedomoval, a to mužovi vždy ubralo na šarme.

„Dovoľte mi, aby som vám zblahoželal ku kúpe nového domu, Horace.“ Otec vrhol na Alexandru pohľad, ktorý jej naznačoval, aby sa zapojila do rozhovoru. „Sídlo Morrisonovcov má niečo do seba.“

„Veru má. A kúpil som ho takmer zadarmo!“ Pán Buford sa zasmial a odhalil plné ústa teľaciny. „Pravdaže ma mrzí, že ďalšej kedysi váženej nashvillskej rodiny už niet. Ak však má mať niekto zo situácie osoh, prečo by som to nemohol byť ja?“

Alexandrina beztak slabá chuť do jedla sa rýchlo vytratila. Ako to, že sa znovu ocitla v rovnakej situácii? Ponad stôl hľadela na staršieho spolupracovníka svojho otca. Matka sa nenápadne usmievala na jednej strane, otec sa na druhej neskrývane mračil. Nevyslovený plán večera bol jasne a bolestivo vpísaný medzi riadkami sileného rozhovoru.

Večera sa naťahovala a konečne nastal čas, aby sa presunuli do hlavného salónu. Alexandra sa práve chystala ospravedlniť, keď sa ozval jej otec.